

Meg-perzselt levelek

Részlet

— Drágám, ma valahogy nem voltál formában! — ásított nagyot Tímea, még az ágyban elnyúlva. Egy korty bort ivott, aztán megint átölelte a férfi nyakát.

— Majd ezt még kielemezzük, hogy ki volt formában, ki nem — morogta kissé ingerülten Árpád. — De most sietnem kell. Dolgozó emberek is vannak a világban.

Felugrott, s sietve öltözködött. — O, hogy oda ne rohanjak! — nevetett Tímea teliszájjal. — Össze ne törd már magad! Hogy szúrlak ilyenkor, amikor ily okos mondatok jönnek ki a bűrádból! Csak nem Lukács Györgyöt idézed?!

Tímea orvostanhallgató volt; olvasott és tájékozott, s ezt figyeltatni sem átalotta.

— Mondd, Árpád, te sohse hallottál a „szerelmi előjáték”-ról? Ne engem okolj, a formámat illetően, inkább olvasd el Fritz Kahnt, mit ír e tárgyban...

— Légy szíves, ne tarts nekem kiselőadást az erogén zónákról, jó?! Beszélj meg ezeket a bölcsességeket medikus barátaiddal. Akik közül bizonyosan meglátogat valamelyik, miután a „vén krapek”, aki ezt a kéglit bérli neked, elevezett...

Tímea felült az ágyban. Rugó-kony harciasággal buggyantak elő mellei.

— A gyanúsítgatás nincs a tarifában, apám — mondta hidegen. — Először is, nem esküdtünk egymásnak örök hűséget, ha jól tudom! Másodszor...

— Jó-jó! — legyintett békülékenyen Árpád. — Azért nem kell egyből bepörögni... Szia, drágaságom! Légy jó kislány!

Odolozagú csókot nyomott Tímea kezefejére. Charnos gesztus volt, gavallérhoz méltó... Kicsörtetett a garázshoz.

— Konyakot is találsz, ha a bort megunod! — kiáltott be az ablakon.

Alighogy felbúgott a motor, Tímea a szekrénykébe kotort. Ci-

garettát keresett, nem konyakot. De csak egy köteg írás akadott a kezébe. Belelapozott:

— „Drága Árpád! Én Mindenem! Megkaptam Tőled áhítattal várt leveledet...”

Jóízűt nevetett:
— Hát ilyen oltári csajok is léteznek még?! Tatjana levele Anveginhez — a la Bugac?! — pukkadózott félhangosan. Na, nézzük csak! Apróra, szisztematice!

S előről kezdte böngészni a leveleket.

ELSŐ LEVÉL

Kedves Árpád!

Először is be kell mutatkoynom Magának, hogy egyáltalán tudja, kitől kapott levelet. Évekkel ezelőtt a szilvaspusztai tévész könyvtárát vezettem. Szakmámra nézve eszteregályos vagyok, de könyvéhségem miatt engem tetek meg ideiglenesen könyvtárosnak. A könyvtár ellenőrzésekor Maga volt kint; aztán még többször találkoztunk. Leánykori nevem Barna Magda. Talán azért is vagyok barna; a szemem zöld, az alakom sovány. Különös ismeretöjlelem: minden második mondatomban azt mondom: „Tudod, én így képzelem”. Persze, most már leszoktam erről, de akkoriban ment ez nálam. Ezeket mind csak azért írtam, hogy emlékeztessem a személyes ismeretségre.

Ne vegye tolokodásnak leveletem, de én, mint személyes jó ismerőst, szeretném ezennel üdvözölni, és nagy kéresem volna Magához.

Mivel a Közgazdasági Technikumban szeretném folytatni tanulmányaimat, több könyvre lenne szükségem, amikhez a Tankönyvtárban keresztül nem tudok hozzájutni. A kéresem az volna, ha a mellékletben felsorolt könyvek a könyvtárban megvolnának, tegye félre, vagy küldje el címemre. (Könyvcímek...)

Kartárs: Magda.

MÁSODIK LEVÉL

Kedves Árpád!

Köszönöm szíveségét és a gyorsan küldött csomagot. Szombaton kaptam meg a levelet és a könyveket.

Köszönöm a jótanácsot a könyvtárközi kölcsönzésre vonatkozóan, ez nekem eszembe se jutott.

Ha szokott Szilvaspuszta felé jönni, látogasson meg engem a tsz-ben, vagy otthon. Édesanyjammal és kislányommal élek, férjemtől különváltan.

A könyvekre nagyon vigyázok, és mihamarabb nem kellenek, azonnal visszaszolgáltatom őket.

Bücsüzöm, kartársi üdvözléssel:
Magda.

HARMADIK LEVÉL

Kedves Árpád!

Igazán szívesen vettem, hogy levelemre ilyen gyorsan válaszolt. Köszönöm a küldött kiadványt is,

egy kicsit megint könyvtárosnak érzem magam. Kislányom, Tündike, valóságos tündér, aki ragyogó arccal mutatta, hogy ő is kapott levelet (arra a lapra gondolt, amit Maga küldött neki). Bámulatosan aranyos, kedves Árpád, s be kell vallanom, a rajtam levő sötétzöld kockás kosztümben hirtelen nem jól éreztem magam, mivel öregnek nézek ki benne, a hajam varkocsba szedve, s az eddigi féltelen erőfeszítések fölösleges nehezékként szorítottak. Most néma csend honol a lakásban. Szeretem az esti csendet. Szerintem sokkal sokszínűbb, mint a nap-pali csend. A csend megnyugtató és erősítő is.

Hogy személyemre visszaemlékeztess, kívágtam egy régi Népszabadság-cikket, ahol a főtón én is szerepelek, s éppen Maga mellett. A hajam azóta is olyan hosszú, ha csak nem hosszabb, és okatlanul konok is vagyok. Sajnos, friss „cikkel” nem rendelkezem, s a tarsohyomban nem hordok magamról képet. Minek?

Tündikém másodikos, napsugár-lelkű kis özike. Szeret nagyokat nevetni, különben koravén. Állandóan az arcomat lesi, hogy felvidámitson engem... Úgy látszik, mindenáron el akarom mondani Magának házasságom történetét. De majd egy későbbi levelemben. Talán jobb is, hogy félíg még ismeretlen, s teljes bizalommal lehetek Maga iránt. Úgy érzem, nagyon sok mindent tudnék írni Magának. No, majd legközelebb.

Szeretettel gondolok Magára;

Magda.

NEGYEDIK LEVÉL

Kedves Árpád!

Már nagyon vártam levelét. Én, aki világ életemben rossz levélíró voltam, élvezem, hogy válaszolhatok. Látja, milyen szemtelen vagyok. Hiszen tulajdonképpen én kezdtem a levelezést. Persze, amiért én olyan hosszsan írtam, az nem kötelezi Magát arra, hogy szintén ugyanúgy írjon. Lehet, hogy nekem még több időm van a levélíráshoz, mint Magának. És nekem létszükséglet is. Várom a megígért fényképét, kedves Árpád. Ha megkapom Magától az ígért hosszú levelet, szombaton, vagy vasárnap este újból írok, ha nem, akkor erre a levelemre fogom a választát várni.

Tündike köszöni a naptárakat, én pedig a bulgáriai fotókat. Idővel megpróbálom majd valamivel viszonzni. Majd gondolkodom valami érdekes dologon, ami

Pósa

Zoltán

Távol-lévő

Sápadt arcbródré első vészjeleit festi fekete hold alakjában lassan a várakozás, bár tudod, hogy nem kopog be soha legbelső szobád ablakán az kinek vészjeleit örökre fölveste tudatod falára éjjel föltámadó rettegésed. A fény becsületből még nem kattan néhány percig, lezárja halálod kiszabott egységét a mai napra is.

Anyám

elszenderedsz, minden arcodra tetovált barázda egy sor az én tollam megírt Szenvedés könyvéből olvasni tanulom

Jazz

Mindenség zenéjét véled felfedezni pedig szigereid biztatón remegnek félve bizseregnek, lassan elvetélik nagy remegésben felszakadó lényegedet finomuló félelmedet

még esetleg nincs a Maga birtokában.

Annak csak örülök, hogy sokszor gondol rám, csak gondolatok mindig igazi emberi érzésekből fakadjanak.

Azok a gondolatok értékesek számomra, amelyek az embert magát tükrözik. Látja, én milyen tapintatlan vagyok Magával szemben, leckéztetem, és kérdőre vonom, holott én vasárnap este már másra sem gondoltam, csak Magára. És ezt természetesen vettem.

Kedves Árpád! — most pedig egy bizalmas kérdés következik, amire csak akkor válaszoljon, ha akar. Sok emberrel levelez? ... Tudom, tolokodó kérdés, mégis érdekel, talán azért, mert nő vagyok.

Nagyon szívesen levelezek Magával, mert ilyenkor úgy érzem, van valaki, aki megért. De terhére senkinek nem akarok lenni. A személyes találkozás, beszélgetés, valószínűleg kellemes lesz — legalább is, bízom benne. Szeretném, ha olyannak ismerne meg, amilyen vagyok, se többnek, se kevesebbnek. Oh, ha tudná, hogy várom ezt a találkozást! Persze, minden nagyon távolinak

tűnik, de a remény azért napról napra él. Szeretném tudni, miről írjak, mi az, ami érdekli? Írjon Maga is sokat, és kérdezzen bátran, ígérem, mindig őszintén fogok válaszolni. Amit pedig leírok, azért vállalom a felelősséget. Ez szinte fogadalomszerűen hangzik, látja, Magának még fogadkozok is. Szeretném, ha barátságunk, kapcsolatunk sokáig tartana, mert igaz barátot az ember nehezen veszít el. Már levélen keresztül is barátunk érzem, nem tudom, miért van ez. Olyan gyorsan, spontán keletkezett ez a mi ismeretségünk.

Lassan befejezem a levelelem, mert hajnal felé jár az idő. Jó lenne, ha itt volna most nálunk, úgy érzem, reggelig tudnék beszélgetni Magával. Persze, az is lehet, hogy a személyes találkozásor majd némán hallgatók, de az az első találkozás izgalma lesz...

Mindig szeretettel gondolok Magára, és várom választát:

Magda.

Tímea ölébe ejtette a leveleket. Aztán cigarettája parázsával sorra-gyújtotta valamennyit. Nem égték el. Csupán megpörköldtek kissé...

DÉR ENDRE

